

Annus elpirult. Az asztalon két személyre volt terítve. Jani az ágyban feküdt. Mégis — belátta, hogy nem tehet egyebet és vendégét hellyel kínálta meg az asztalnál.

A helyzet tulajdonképpen komikus és furcsa volt. Két idegen ember, akik nem idegenek, mert hiszen régen szomszédok. De emellett most az ünnepre felterített asztalnál úgy ülnek kettesben, mintha fiatal házások lennének — ah, Annus, a romantikus mire nem gondol! Szérmesen lesütötte a szemét.

Az asztal alatt a földön a szomszéd két bőrkamáslis lábát látta. Ó, a kopott bőrkamáslin két gomb is hiányzik! Befelé elmosolyodott. Meleg részvét szállt a szívére. És mikor átnyult az asztalon a borosüveg után, hogy töltsön a poharakba, már asszonyos fölénnyel pillantott a vendég komor arcába.

Jani farkasétvággal vacsorázott az ágyban és míg ők ketten csak kóstolgatták az ételt, már el is aludt, rózsás arcát befúrva a párnái közé, mint Cupidó, aki a dolgát jól végezte.

Nem, Péternek esze ágába sem jutott, hogy megházasodjék. Régen megfogadta magában, hogy egyedül marad és életét nem is tudta elképzelni már másképp.

De nem tudta, hogy meg kellett volna fogadnia azt is, hogy soha puha, meleg női kezet nem vesz a kezébe; nem tudta, hogy milyen varázsa van az esti csöndnek, szembenülve a nótás leánnyal, míg a kis vaskályhában dudál a tavaszi szél és pattogó szikrák táncolnak az aszbesztüveg mögött. Nem tudta, hogy mikor a kakuk este elkakukkolja a kilencet s ő kilép az ajtón, hogy a maga otthonába térjen, azt ridegnek és elhagyottnak fogja találni s nem tudta, hogy a rövid utat a két porta között még sokszor meg fogja tenni, amíg végül ott marad örökre.

Fent a padláson az éj csöndjében, míg a hold halványan nézett be a szivalakú padlásablakon — talán Cirmos lóditotta meg egerészés közben? vagy fürge egérke futott el alatta? — megmozdult halkan a régi bölcső.

Mészölyné Magay Berta.

URAS JÓKEDVEM MESSZE ELMARADT...

*Uras jókedvem messze elmaradt,
Koldusan állok ködös ég alatt;
Sivárló égbolt sarat könnyezőn
Terpeszkedik a meztelen mezőn.*

*Vén varjú gubbaszt száraz jegenyén,
Rekedten károg, úgy köszön felém,
Részvétes hangja gúnyba bokrosul:
Hogy' tetszik lenni, méltóságos úr?...*

Sajó Sándor.